

Kaislikossa suhisee

Ryhdyin anestesiaalääkäriksi, koska olemme vähän enemmän ja vähän parempia. Urani alkuvaiheessa lepattanut sankarilääkärin viitta on vuosien saatossa kutistunut tavalliseksi kahvitahraiseksi takiksi - MacGyverin tunnarista puhelimeni soittoääninä en kuitenkaan luovu koskaan.

Oletteko huomanneet, että muiden erikoisalojen osaaminen kapenee, ja se tarkoittaa meidän työkuvamme laajentumista? Sisätautiosastolla näyteputkilon ulkopuolinen veripisara aiheuttaa PANIKO-oireyhtymän (Perkele Aina Näitä Iljettäviä Kirurgisia Ongelmia) ja yhä useammin on kirurgien ainoa osaamisalue rajattu vihreillä tarra-liinoilla (Leikkaa tästä - Klippa här). Fiksuistakin pojista tulee ortopedejä. Haittaakse?

Panadolin ja Buranan yhdistäminen lääkelistalle vaatii ”kipukonsultaatiota” ja jonkun muun ohjeen kuin ”tot. nesteet 2500 ml, tarv. furesis” määrääminen ”nesteohjelman suunnittelua”. Yhtään tippaahan ei kukaan muu enää osaa laittaa - eikä ainakaan yritä. Tosin valtaosaa kaiken tietävistä potilaista ei saa enää kuka tahansa pistääkään ”kun aina se on ollut se anestesiaalääkäri”.

Osalla nimeltä mainitsemattomien erikoisalojen kollegoista käytöstavat ovat edelleen kivi-kaudelta. Heihin verrattuna olemme niin hiton mukavia ja tasa-arvoisia, että juoksupoikina (ja -tyttöinä) meitä usein myös kohdellaan. Oletteko yrittäneet kirurgille ehdottaa, että hän päästäisi

leikkaussalista hoitajan tupakalle? Kysytäänkö anestesiaalääkäriltä usein, milloin hän haluaisi mennä syömään? Voiko synnytysepiduraalia mennä laittamaan ”sitten kun sinulle sopii”? Onpahan meikäläistä soitettu osastolle lamppuakin vaihtamaan, ja tiputtamaan antibioottia. Numero-palvelu, Auttava Puhelin ja Suomen Tietotoimisto ovat soittojärjestyksessä monilla ilmeisesti vasta päivystävän anestesiaalääkärin jälkeen. Numeromme on kai ohjelmoitu monen luurin superhätäpikänäppäimeksi, sillä A-alkuinen ammattinimike tarjoutuu myös taskupuhelun kohteeksi muita useammin. Kaislikon suhinaa aamuyön tunteina kuunnellessaan luojanluoma pohtii valintojaan uudessa valossa.

Minua tosin sääliävät ikäluokkani puukkojunkkarit, joilta on viety itseilmaisun kieli tänä tasavertaisuuden ja järkevän kommunikaation aikakautena. Mitä tehdä, kun ei saisi enää murista ja haistatella, tytötellä, tai heittää instrumentteja pitkin seinää? Miten oppia sanomaan ”en tiedä”? Ha-ha!

Jatkossa saamme siis olla - tai ainakin kuvitella olevamme - entistäkin parempia. Mitenköhän siitä selviävät ne hissukat, joita näyttää tällekin alalle hiipivän? Minkälaista sakkia voi toisaalta odottaa, jos lääkärikouluun pääsee nykyään lähinnä lettipäisiä 27 Laudaturin hikareita (tämä kategoria sisältäen myös miehet). Seuraavaa etu-, taka- ja lateraalipäivystystä odotellessa... ■